

ingen tilstrækkelig Grund til i § 2 at lade det afvæksle med „Dokumenterne“, hvorfor dette Ord for en ensartet Sprogbrugs Skyld er foreslaaet ændret; jfr. Vædringsforslag Nr. 2.

Ved Forskriften i Paragraffens 2det Stykke om, hvad Beviserne bør indeholde, har Udvalget fundet det rigtigt udtrykkeligt at indstærke, hvad der vel er forudsat som en Selvfølge, at Indholdsangivelsen i Henseende til de opførte Poster, skal være enslydende i dem begge; jfr. Vædringsforslag Nr. 4. Paa den anden Side er Fordringen om, at Beviserne skulle være enslydende begrænset til det anførte Maal, da den ikke kan gennemføres helt ud, idet ikke blot Bevisernes Benævnelse maa være forskellig, men praktiske Hensyn ogsaa udkræve, at f. Eks det ene Bevis maa kunne udstedes til Hænderhaveren, medens det andet udstedes til bestemt Person.

Udvalget har dernæst ikke ment, at man ubetinget i Beviserne bør fordrø nævnt Oplæggers Bopæl; for saa vidt han har et særligt Forretningslokale, maa Angivelsen deraf formentlig kunne være tilstrækkelig, jfr. Vædringsforslag Nr. 5.

Derimod bør Beviserne efter Udvalgets Støn ikke mangle Angivelse af Varernes Forsikringsforhold. Det har været under Overvejelse i Udvalget, om man ikke i selve Loven burde paalægge Selskabet en almindelig Forpligtelse til at forsikre de oplagte Varer. Men skulde denne Forpligtelse have et fyldestgørende Indhold, maatte der formentlig ogsaa træffes Bestemmelse om det eller de Selskaber, i hvilke Forsikringen skulde ske. Derved vilde Loven imidlertid komme ind paa at give Bestemmelser, der i hvert Fald ikke have deres rette Plads i den, men i Reglementet; og den vilde derhos bringe Selskabet i en uheldig Stilling over for vedkommende Forsikrings-selskaber. Dertil kommer, at et slikt Paabud vilde øve en ikke tilstrækkelig begrundet Tvang mod vedkommende Oplæggers Handlingsfrihed, hvis han finder sig bedre tjent med selv at sørge for Varernes

Forsikring hos andre eller muligen foretrækker at være sin egen Forsikrer. Hvad der derfor formentlig kun kan fordres, men paa den anden Side ogsaa bør kunne fordres af Bevisernes Erhverver er, at han gennem selve deres Tekst autentisk oplyses om, hvorvidt Selskabet sørger for Varernes Forsikring, eller han selv skal drage Omsorg derfor, for at han ikke skal udsættes for Tab ved en fejlagtig Formening i saa Henseende.

Naar Udvalget i Vædringsforslag Nr. 6 har benyttet Udtrykkene „ere eller ville blive forsikrede“, er dette begrundet i at der muligen ikke vil være Tid og Lejlighed til at tegne Forsikringen inden Bevisernes Udfærdigelse, og der da næppe vil være nogen Nødvendighed for at forhale denne sidste, indtil Forsikringen kan foregaa.

Til § 3.

Paragraffen stiller efter Omstændighederne som Betingelse for Retten til at kræve Varernes Udlevering af Selskabet, at ikke blot Oplagsbeviset, men ogsaa Garantibeviset tilbageleveres. Dette sidste gælder ifølge Ordene „hvis et Garantibevis er udstedt og endosseret eller forshnet med Paategning efter § 10“. Imidlertid sigtes der dog ved Ordene „og endosseret“ utvivlsomt kun til et saadant Endossement af Garantibeviset, hvorved der stiftes Haandpanteret efter Lovforslagets § 6, 2det Stykke, jfr. § 7; og Udvalget finder, at dette til Afværgelse af mulige Misforstaaelser udtrykkelig bør siges, hvorfor ved Vædringsforslag Nr. 7 Ordet „endosseret“ foreslaas omhyttet med: „benyttet til Haandpantfættning efter § 6, 2det Stykke, jfr. § 7“. Naar det dernæst videre hedder, at Varerne kunne fordres udleverede af den, der gennem Indholdet af Bevisernes Tekst eller gennem en behørig sammenhængende og til ham fortsat Række af Overdragelser staar som ret Indehaver af Beviserne, da finder Udvalget, at det for Tydeligheds Skyld bør fremhæves, at disse Overdragelser bør være paategnede af Beviserne og foreslaar derfor i Lighed med Lov-